

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่น
2. เพื่อศึกษาถึงประเด็นที่วัยรุ่นพุดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษารวมถึงความต้องการที่จะให้มีการสอนเรื่องเพศศึกษาและบุคคลที่เหมาะสมในการสอนเพศศึกษาแก่วัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาการเปิดรับและการแสวงหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่น
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นที่มีลักษณะทางประชากรต่างกัน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษากับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษากับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น
7. เพื่อศึกษาถึงเรื่องหรือประเด็นเกี่ยวกับเพศศึกษาที่วัยรุ่นต้องการทราบและแหล่งข้อมูลที่สามารถเข้าถึงวัยรุ่นได้ดีที่สุด

โดยมีสมมติฐานในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นที่ต่างเพศกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน
2. วัยรุ่นที่มีอายุต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาต่างกัน
3. วัยรุ่นที่มีการศึกษาต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาต่างกัน
4. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น
5. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคือ วิทยาลัยที่มีอายุตั้งแต่ 13 – 21 ปีและอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 420 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows และสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย เพื่ออธิบายข้อมูลด้านประชากร ระดับความรู้ ทักษะ และ การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ส่วนการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้สถิติ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย

1. ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

วัยรุ่นที่ศึกษามีจำนวน 420 คน แบ่งเป็นชายและหญิงในสัดส่วนที่เท่ากัน ทั้งนี้วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 – 15 ปี 16 – 18 ปี และ 19 – 21 ปี ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งวัยรุ่นส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่า และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า และวัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่าย 1,501 – 2,500 บาท รองลงมา คือ 2,501 – 3,500 บาท

2. การเปิดรับสื่อและการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา

วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อต่างๆ โดยรวมในระดับปานกลาง ทั้งนี้วัยรุ่นจะเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์มากที่สุด และเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลประเภทเพื่อนมากที่สุด สำหรับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจ วัยรุ่นส่วนใหญ่จะเปิดรับจากวิดีโอเทปและวีซีดีมากที่สุด นอกจากนี้วัยรุ่นมักจะแสวงหาข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือ อินเทอร์เน็ต และนิตยสารหนังสือหรือวารสาร

3. การพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่จะพูดคุยเรื่องเพศศึกษากับเพื่อนมากที่สุด โดยเรื่องที่พูดคุยกันมากที่สุดคือ เรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระของชายและหญิง การมีประจำเดือน การฉีดยาคุมและระบบสืบพันธุ์ นอกจากนี้วัยรุ่นยังได้รับการสอนเรื่องเพศศึกษาจากครูหรืออาจารย์มากที่สุด รวมทั้งต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาต่อไป โดยผู้ที่มีความเหมาะสมที่สุดในการสอนเรื่องเพศศึกษาคือ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องเพศศึกษาและควรเป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามและเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศได้อย่างเสรีมากที่สุด

4. ความรู้เรื่องเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่วัยรุ่นตอบถูกมากที่สุด คือ ประเด็นที่เกี่ยวกับการรักษาความสะอาดและสุขอนามัยทางเพศ และประเด็นที่ตอบผิดมากที่สุดก็คือ ประเด็นที่เกี่ยวกับความรู้สึกลงทางเพศของบุคคล

5.ทัศนคติเรื่องการพูดคุยและการสอนเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยทัศนคติเชิงบวกมากที่สุด คือ การสอนเรื่องเพศศึกษาช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศและพฤติกรรมระหว่างเพศ

6.ทัศนคติเรื่องเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติเรื่องเพศศึกษาในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยทัศนคติเชิงบวกมากที่สุด คือ การวางแผนครอบครัวถือเป็นส่วนหนึ่งของเพศศึกษาและเป็นส่วนสำคัญยิ่งต่อชีวิตครอบครัว

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 วัยรุ่นที่ต่างเพศกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

1.1วัยรุ่นหญิงและชายมีความรู้เรื่องเพศศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยวัยรุ่นชายมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นหญิง

1.2วัยรุ่นหญิงและชายมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

1.3วัยรุ่นหญิงและชายมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 โดยวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมมากกว่าวัยรุ่นชาย

สมมติฐานข้อที่ 2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

2.1 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 19 - 21 ปี มีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี และวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 16 - 18 ปี มีความรู้มากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี

2.2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 19 - 21 ปี มีทัศนคติเชิงบวกต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุ 13 - 15 ปี

2.3 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 วัยรุ่นที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

3.1 วัยรุ่นที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า และวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่ามีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า

3.2 วัยรุ่นที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

3.3 วัยรุ่นที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่ามีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมมากกว่าวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าและวัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี

สมมติฐานข้อที่ 4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้อะไรเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

4.1 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาทางสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเป็นความสัมพันธ์ในเชิงบวก จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้ การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนประเภทนิตยสาร/วารสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนประเภทอื่น แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

4.2 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

4.3 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเป็นความสัมพันธ์ในเชิงบวก จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจประเภทวิดีโอ/วีซีดีมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าสื่อเฉพาะกิจประเภทอื่นๆ โดยเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 5 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

5.1 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

5.2 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลประเภทครู/อาจารย์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษามากกว่าการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลประเภทอื่น

5.3 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้ การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ

ประเภทหนังสือเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษามากกว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจประเภทอื่น

5.4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากเกี่ยวกับเพศศึกษาสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

5.5 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

5.6 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

ตอนที่ 3 ข้อมูลคำถามปลายเปิด

1. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อต่างๆ

วัยรุ่นส่วนใหญ่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์และหนังสือพิมพ์ไทยรัฐในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากนิตยสารคอสมโพลิแทนและนิตยสารคลีโอ นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากรายการซูรักซูสทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 และรับฟังข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากรายการวิทยุฮอตเวฟ สำหรับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาทางอินเทอร์เน็ตนั้น วัยรุ่นส่วนใหญ่จะเปิดรับจาก www.sanook.com มากที่สุด

2. เหตุผลของวัยรุ่นที่ต้องการและไม่ต้องการให้มีการการสอนเพศศึกษา

วัยรุ่นที่ต้องการให้มีการสอนเรื่องเพศศึกษาให้เหตุผลว่า “เพื่อจะได้มีความรู้และความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้อง สามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องเหมาะสม และทราบข้อมูลที่ถูกต้องโดยไม่ต้องไปหาเองในทางที่ผิด โดยเฉพาะการแสวงหาจากสื่อลามก”

สำหรับวัยรุ่นที่ไม่ต้องการให้มีการสอนเพศศึกษาให้เหตุผลว่า “เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ และยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องเรียนรู้เรื่องนี้”

3. อายุที่เหมาะสมที่ควรเริ่มมีการสอนเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่าควรเริ่มมีการสอนเพศศึกษาเมื่อวัยรุ่นมีอายุ 12 ปี

4. การสอนเพศศึกษาที่จะดึงดูดความสนใจของวัยรุ่นได้

วัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้ใช้สื่อการสอนประกอบในการสอนเพศศึกษา เช่น ภาพ สไลด์ และอุปกรณ์ต่างๆ ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจมากขึ้น และต้องการการสอนเพศศึกษาในรูปแบบ Edutainment ที่ให้ความบันเทิงและสอดแทรกความรู้เรื่องเพศศึกษาในขณะเดียวกัน

5. สื่อในการสอนเรื่องเพศศึกษาที่สามารถเข้าถึงวัยรุ่นได้

วัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่าสื่อในการสอนเพศศึกษาที่สามารถเข้าถึงวัยรุ่นได้มากที่สุดคือ อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ และวิดีโอ, วีซีดี หรือดีวีดี

6. ประเด็นในการสอนเรื่องเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้สอนเพศศึกษาในเรื่อง "การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย" "โรคติดต่อทางเพศและการป้องกัน" และ "การคุมกำเนิด"

7. ลักษณะของผู้สอนเพศศึกษา

วัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่าผู้สอนเพศศึกษาควรมีลักษณะเป็นคนสุภาพ น่าเชื่อถือ น่าเคารพ และมีจรรยาบรรณความเป็นครูสูง เข้าใจจิตใจและความรู้สึกของผู้เรียน อีกทั้งยังควรเป็นคนเปิดเผย ร่าเริง มีอารมณ์ขันและเป็นกันเองด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 วัยรุ่นที่ต่างเพศกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน ดังนี้

1.1 วัยรุ่นที่ต่างเพศกัน มีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน จึงเป็นไปตามสมมติข้อที่ 1 โดยวัยรุ่นเพศชายมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นเพศหญิง (ตารางที่ 24) ทั้งนี้ บลูม (Benjamin S. Bloom 1967 อ้างถึงใน ศศิวิมล ตามไท, 2542:140) ได้กล่าวไว้ว่า การเกิดความรู้ไม่ว่าระดับใดก็ตาม ย่อมมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกนึกคิดซึ่งเชื่อมโยงกับสภาพจิตใจของบุคคลแตกต่างกันไป ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่สั่งสมมา รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลมีความคิด และแสดงออกตามความคิด ความรู้สึกของตน อีกทั้งบทบาทของชายและหญิงที่

ถูกกำหนดโดยสังคมและวัฒนธรรมนั้นก็แตกต่างกัน ส่งผลให้วัยรุ่นชายและหญิงมีความแตกต่างทางความรู้เรื่องเพศศึกษาด้วย นอกจากนี้ วัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องการความรู้และมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา บางครั้งจึงแสดงออกด้วยการปิดบังและพูดคุยกเฉพาะในกลุ่มเพศเดียวกัน หรือฟังจากผู้อื่นพูดคุยก หรืออ่านจากหนังสือเรื่องเพศและสื่อลามกที่มีขายทั่วไป (สุพัตราสุภาพ, 2523) จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่วัยรุ่นเพศชายมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นเพศหญิง เป็นเพราะวัยรุ่นเพศชายมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นเพศหญิง ประกอบกับการแสดงออกระหว่างเพศชายและหญิงนั้นต่างกัน คือ เพศชายมีความคึกคะนอง กล้าลองกล้าเสี่ยงและกล้าที่จะเปิดรับและเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาจากสื่อต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อลามก เช่น หนังสือโป๊ วีดีโอหรือวีซีดีมากกว่า จึงเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นชายจะมีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นหญิง

ทั้งนี้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของศักดิ์ชัย ศรีสอน (2532) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารของนักศึกษาวิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์” พบว่า นักศึกษาครูเพศหญิงและเพศชายมีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

นอกจากนี้งานวิจัยของช่อแก้ว ประสงค์สม (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับสาร ความรู้ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในโครงการโรงเรียนสีเขียวของครูและอาจารย์ระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” ยังพบว่า ครูและอาจารย์ชายมีความรู้เกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการโรงเรียนสีเขียวมากกว่าครูและอาจารย์หญิง

1.2 วัยรุ่นที่ต่างเพศกัน มีทัศนคติต่อการพูดคุยกและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 (ตารางที่ 25) โดยวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อการพูดคุยกและการสอนเรื่องเพศศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นกลาง แม้ว่ากาวิจัยทางจิตวิทยาหลายชิ้นได้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ (ประมะ สตะเวทิน, 2540 : 114) หากแต่มีงานวิจัยอีกหลายชิ้นที่แสดงว่า ชายและหญิงนั้นไม่แตกต่างกัน เช่น จากการศึกษาวิจัยแบบทดลอง (F.H Knowler อ้างถึงในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529:314) พบว่าชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์ทางการโน้มน้ำหนักจิตใจ หรือจากการวิจัยเกี่ยวกับความคล่องในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิดและความคิดริเริ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาชายและหญิง (มาลินี เหมะจุจินทร์ อ้างถึงในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529:314) อีกทั้ง ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ และเกิดขึ้นภายใต้เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่กระทบ โดยทัศนคติอาจเปลี่ยนแปลงได้หากสภาพแวดล้อมต่างๆเปลี่ยนแปลง

แปลงไปหรือได้รับข้อมูลใหม่ ชายและหญิงจึงอาจมีทัศนคติที่ทั้งเหมือนและแตกต่างกันก็เป็นได้ ฉะนั้น วัยรุ่นที่ต่างเพศกันจึงอาจมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันก็เป็นได้

ทั้งนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของศศิวิมล ตามไท (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคข้าวกล้องของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคข้าวกล้องไม่แตกต่างกัน แม้ว่าเพศหญิงและชายจะมีความรู้เกี่ยวกับการบริโภคข้าวกล้องแตกต่างกันก็ตาม

1.3 วัยรุ่นที่ต่างเพศกัน มีทัศนคติเรื่องเพศศึกษาต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวคือ วัยรุ่นเพศหญิงมีทัศนคติเรื่องเพศศึกษาในทางที่ดีมากกว่าวัยรุ่นเพศชาย (ตารางที่ 26) ซึ่งสอดคล้องกับที่พยอม วงศ์สารศรี (อ้างถึงในบุญจิระ พุทธิศรี, 2541:131) กล่าวว่า ทัศนคติมิได้มีมาแต่กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ การเลียนแบบ ซึ่งทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าสภาพแวดล้อมหรือเหตุการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปหรือได้รับข้อมูลใหม่ ทั้งนี้ พ.ญ. พรทิพย์ โรจนสุนันท์ ผู้อำนวยการกองแพทย์สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน กลางกระทรวงยุติธรรม และน.ส.นงนุช สุวิริยะวัฒน์ นักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (อ้างถึงในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 15 มีนาคม 2545) ยังได้กล่าวในการสัมมนาเรื่อง “ฝันแล้วทำ ผู้หญิงจะทำอย่างไร” ว่า ผู้หญิงกับผู้ชายมีมุมมองและความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศต่างกัน โดยชายมักจะมองเรื่องบนเตียงหรือการมีเพศสัมพันธ์เป็นหลัก แต่ฝ่ายหญิงจะให้ความสำคัญกับความรักเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น วัยรุ่นที่ต่างเพศกันจึงอาจมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาต่างกันได้ โดยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของพิจิต แพทย์ศิลป์ (2543) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารด้านการเมือง ความรู้และทัศนคติต่อการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะโดยวิธีประชาพิจารณ์ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งพบว่า ผู้ที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะโดยวิธีประชาพิจารณ์แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน ดังนี้

2.1 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน มีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 19 – 21 ปี มีความรู้เรื่องเพศศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 16 – 18 ปี และ 13 – 15 ปี ตามลำดับ (ตารางที่ 27) โดยเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศศึกษาในแต่ละช่วงอายุแล้ว จะพบว่า วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีความรู้เรื่องเพิ่มมากขึ้นตามระดับอายุ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของคาร์เตอร์ วี กู๊ด (Good, 1973: 325) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง ความจริง กฎเกณฑ์และข้อมูลต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับ และรวบรวมสะสมไว้จากมวลประสบการณ์ต่างๆ อีกทั้งสุรพงษ์ ไสธนะเสถียร (2533:120 – 121) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า ความรู้หมายถึง การรับรู้เบื้องต้น ซึ่งบุคคลส่วนมากจะได้รับรู้ผ่านประสบการณ์โดยการเรียนรู้จากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (S-R) แล้วจัดระบบเป็นโครงสร้างของความรู้ที่ผสมผสานระหว่างความจำ (ข้อมูล) กับสภาพจิตวิทยาด้วย เหตุนี้ความรู้จึงเป็นความจำที่เลือกสรรซึ่งสอดคล้องกับสภาพจิตใจของตนเอง ความรู้จึงเป็นกระบวนการภายใน นอกจากนี้ อาจเป็นเพราะความสนใจในแต่ละเรื่องของบุคคลในแต่ละวัยมีความแตกต่างกัน การแสวงหาข้อมูลหรือข่าวสารที่มีผลกับความรู้ของบุคคลจึงย่อมแตกต่างกัน จึงอาจสรุปได้ว่าการที่วัยรุ่นที่อายุแตกต่างกันมีความรู้ต่างกัมนั้น อาจเกิดจากการสั่งสมประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาที่แตกต่างกัน โดยผู้ที่มีอายุมากกว่าย่อมมีประสบการณ์และความรู้มากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่า

โดยผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของโสภิตสุดา มงคลเกษม (2539) ที่ศึกษา "พฤติกรรมกาารเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทศนคติและพฤติกรรมกาารคาดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขีรถยนต์ในกรุงเทพมหานคร" โดยพบว่า ผู้ขับขีรถยนต์ในกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีความรู้เรื่องเข็มขัดนิรภัยต่างกัน โดยผู้ขับขีรถยนต์จะมีระดับความรู้เพิ่มขึ้นสูงตามระดับอายุ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของเกอูร ชิวหากาญจน์ (2541) ที่ศึกษา "กาารเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทศนคติเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดสมุทรปราการ" พบว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีอายุมากจะมีความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดและการป้องกันยาเสพติดมากกว่าผู้ใช้แรงงานที่มีอายุน้อย

2.2 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพบว่า วัยรุ่นมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมปานกลาง และพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 19 – 21 ปี มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมสูงที่สุด และวัยรุ่นที่มีอายุ

ระหว่าง 13 – 15 ปี มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาต่ำที่สุด ทั้งนี้ วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 16 – 18 ปี มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาในระดับที่ใกล้เคียงกับวัยรุ่นที่มีอายุ 19 – 21 ปี (ตารางที่ 28) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวิลเลียม ดี บรู๊คส์ (William D. Brooks อ้างถึงในปรอมะ สตะเวทิน, 2540: 113) ที่กล่าวว่า คนที่ต่างรุ่นกันยังมีประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกันไปด้วย จึงทำให้ทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดของคนต่างรุ่นต่างวัยไม่เหมือนกัน แม้ในที่นี้กลุ่มตัวอย่างจะเป็นวัยรุ่นเหมือนกัน แต่จะเห็นว่าวัยรุ่นที่มีอายุ 13 – 15 ปี นั้น มีช่วงอายุที่แตกต่างจากวัยรุ่นที่มีอายุ 19 – 21 ปี อย่างน้อย 4 ปี ซึ่งด้วยอายุที่แตกต่างกันถึง 4 ปีนี้ อาจเป็นผลให้เกิดความแตกต่างทางด้านความรู้สึกนึกคิดได้ ฉะนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการสอนและการพูดคุยเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะความต่างของวัย ซึ่งส่งผลให้บุคคลแต่ละคนมีประสบการณ์ การเรียนรู้ มุมมองและทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่แตกต่างกัน

ทั้งนี้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของดานินท์ กิจนิชี (2540) ที่ศึกษา “การเปิดรับสาร ความรู้ ทัศนคติ และการอนุรักษ์พลังงานในโครงการรวมพลังหารสองของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งพบว่า ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์พลังงานแตกต่างกัน

2.3 วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 29) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพบว่าวัยรุ่นทั้งหมดมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมในระดับปานกลาง และพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุ 16 – 18 ปี มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติที่เหมาะสมต่อเรื่องเพศศึกษาในระดับสูงที่สุด และวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 – 15 ปี และ 19 – 21 ปี มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาใกล้เคียงกัน ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้ว่า การที่วัยรุ่นทั้ง 3 กลุ่มอายุมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาใกล้เคียงกัน และไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่ามักจะมองโลกในแง่ดีกว่า มีความคิดเสรีกว่า การที่จะโน้มน้าวหรือการเปลี่ยนทัศนคติหรือพฤติกรรมนั้น ย่อมเป็นไปได้ง่ายกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของซี เมเปิล (C. Maple) และ ไอ แอล เจนิส และ ดี โรพี (I.L. Janis and D. Rife) ได้ทำการวิจัยและสรุปผลว่า การชักจูงจิตใจหรือโน้มน้าวจิตใจของคนจะยากขึ้นตามอายุของคนเพิ่มขึ้น (อ้างถึงในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529:312) ดังนั้น จึงอาจเป็นไปได้ว่า วัยรุ่นที่มีอายุแตกต่างกันจึงอาจมีทัศนคติเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันได้ โดยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนาตยา ศรีวรรณิมิต (2541) ซึ่งศึกษา “การเปิดรับสื่อ ความรู้ และทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อโครงการศูนย์วิจัยนิวเคลียร์องครักษ์” พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติต่อโครงการศูนย์วิจัยนิวเคลียร์

องค์กรฯไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิวิมล ตามไท (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการบริโภคข้าวกล้องของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” พบว่า ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคข้าวกล้องไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของโสภิตสุดา มงคลเกษม (2539) ซึ่งศึกษา “พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการคาดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขี่รถยนต์ในกรุงเทพมหานคร” พบว่า ผู้ขับขี่รถยนต์ในกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการคาดเข็มขัดนิรภัยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 วัยรุ่นที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน ดังนี้

3.1 วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 (ตารางที่ 30) โดยพบว่าวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศศึกษาสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ และวัยรุ่นกลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปวช. หรือเทียบเท่ามีความรู้เรื่องเพศศึกษามากกว่าวัยรุ่นกลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า จึงอาจวิเคราะห์ได้ว่า ยิ่งวัยรุ่นมีการศึกษาในระดับสูงเพิ่มมากขึ้น ก็อาจจะส่งผลให้วัยรุ่นมีความรู้สูงขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่า คนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ในสาขาวิชาที่ต่างกัน ย่อมมีความรู้สึกรู้คิด อุดมการณ์ และความต้องการแตกต่างกันไป (ปรมะ สตะเวทิน, 2540: 116) นอกจากนี้ในการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า วัยรุ่นที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปวส. อนุปริญญา หรือเทียบเท่ามีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศศึกษาใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่า จึงอาจวิเคราะห์ได้ว่าในบางครั้งการศึกษาอาจไม่ใช่ตัวแปรเดียวที่จะสามารถเปรียบเทียบความรู้ของวัยรุ่นได้ โดยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การวิเคราะห์การศึกษาของผู้รับสาร เราจะต้องไม่วิเคราะห์ความรู้ของผู้รับสารโดยยึดถือเฉพาะพื้นฐานของการศึกษาที่ได้จากสถาบันการศึกษาของผู้รับสารเท่านั้น เพราะการแสวงหาความรู้นั้นสามารถกระทำได้ด้วยตนเองตลอดชีวิตจากแหล่งอื่นๆ นอกเหนือจากสถาบันการศึกษา เช่น จาก

สื่อมวลชน จากตำรับตำราต่างๆ เป็นต้น นอกจากนั้น การขาดโอกาสในการได้ใช้ความรู้ก็เป็นสิ่งที่สามารถทำให้ความรู้ความสามารถลดลงได้ (ปรมะ สตะเวทิน, 2540: 117) ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน จะมีความรู้เรื่องเพศศึกษาต่างกันไปด้วย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี ตั้งจิตต์ศีล (2537) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกรรมการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำกับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมกรรมการมีส่วนร่วมในการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดาณินทร์ กิจนิชี (2540) ที่พบว่า ประชาชนกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกัน มีความรู้เรื่องการอนุรักษ์พลังงานแตกต่างกัน โดยระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องการอนุรักษ์พลังงาน อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของช่อแก้ว ประสงค์สม (2542) ซึ่งพบว่า ครูอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับโรงเรียนสีขาวแตกต่างกัน โดยครูและอาจารย์ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีความรู้เกี่ยวกับโครงการโรงเรียนสีขาวสูงกว่าครูและอาจารย์ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

3.2 วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 (ตารางที่ 31) โดยพบว่าวัยรุ่นมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่ใกล้เคียงกันมากและอยู่ในระดับที่เป็นกลาง จึงอาจวิเคราะห์ได้ว่า แม้ว่าวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันจะมีความรู้แตกต่างกัน โดยวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้สูงกว่า หากแต่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นวัยรุ่นนั้นยังมีความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศ นอกเหนือจากความต้องการด้านอื่นๆ เช่น ความรัก การรวมกลุ่ม ประสบการณ์ใหม่ เป็นต้น โดยความต้องการเกี่ยวกับเรื่องเพศของวัยรุ่นจะเป็นความต้องการความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ (สุพัตรา สุภาพ, 2523) ฉะนั้นการแสวงหาความรู้เรื่องเพศจึงอาจเกิดขึ้นได้นอกเหนือจากการเรียนหรือการศึกษาในสถานศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ยุโรปไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับใดก็สามารถกระทำได้ โดยการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร การแสวงหาข้อมูลและการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ นั้น จะส่งผลให้เกิดทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาตามมา ทั้งนี้ การเกิดทัศนคติอาจเกิดได้จากหลายสาเหตุ ระดับการศึกษาอาจไม่ใช่ตัวแปรเดียวที่จะกำหนดทิศทางหรือระดับของ ทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้

ดังนั้น วัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จึงอาจมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาไม่แตกต่างกันก็เป็นได้ โดยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนาตยา ศรีวรมิถิต

(2541) ที่ศึกษา “การเปิดรับสื่อ ความรู้ และทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อโครงการศูนย์วิจัยนิวเคลียร์ของครักษ์” พบว่า ผู้นำชุมชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อโครงการศูนย์วิจัยนิวเคลียร์ของครักษ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีทัศนคติต่อโครงการระดับกลางๆ

นอกจากนี้ยังพบว่าผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของดาราวรรณ ศรีสุกใส (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสที่มีผลต่อความรู้ ทัศนคติ และการใช้รถไฟฟ้าบีทีเอสของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า ประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อโครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสไม่ต่างกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของชนินทิตา วัชรมูล (2541) ซึ่งศึกษา “การยอมรับเทคโนโลยีการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานนิวเคลียร์ในประเทศไทยของประชาชน อ.ปะทิว จ.ชุมพร” โดยพบว่า ประชาชนที่มีการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ไม่แตกต่างกัน

3.3 วิทยุที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาแตกต่างกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยพบว่าวิทยุทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติที่เหมาะสมต่อเรื่องเพศศึกษาในระดับปานกลาง ซึ่งวิทยุที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่า มีระดับค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาเหมาะสมสูงที่สุด และวิทยุที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าและวิทยุที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปวส. อนุปริญญา หรือเทียบเท่า นั้น มีค่าเฉลี่ยทัศนคติเรื่องเพศศึกษาในระดับที่เท่ากันและอยู่ในระดับที่น้อยที่สุด (ตารางที่ 32) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาในระดับที่แตกต่างกัน โดยการศึกษาหรือความรู้ (Knowledge) เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้น คนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ในสาขาวิชาที่ต่างกัน จึงย่อมมีความรู้สึกรู้คิด อุดมการณ์ และความต้องการที่แตกต่างกันไป (ปรมะ สตะเวทิน, 2540:116) ประกอบกับการมีประสบการณ์ และการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาอันเป็นบ่อเกิดของ ทัศนคติที่ต่างกันก็เป็นได้ โดยเสรี วงศ์มณฑา (2542:106-107) ได้กล่าวว่า ทัศนคติเป็นเรื่องของสิ่งสะสมในสมองที่ได้เรียนรู้มา ซึ่งสิ่งที่สมองสะสม ได้แก่ ความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม โดยมีการตกลงกันว่าทัศนคติมีการเรียนรู้ได้ ซึ่งหมายความว่า ทัศนคติเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นผลจากประสบการณ์โดยตรงจากสิ่งที่ประสบ ข้อมูลที่ได้รับมาจากบุคคลอื่นและการเปิดรับสื่อมวลชน นอกจากนี้อาจมีสาเหตุมาจากความแตกต่างของตัวแปรด้านประชากรอื่นๆ ได้อีกด้วย

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี ตั้งจิตต์ศีล (2537) ที่ศึกษา พฤติกรรมการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำ กับความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของโสภิตสุดา มงคลเกษม (2539) ซึ่งศึกษา "พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการคาดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขี่รถยนต์ในกรุงเทพมหานคร" พบว่า ผู้ขับขี่รถยนต์ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อการคาดเข็มขัดนิรภัยแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน ดังนี้

4.1 การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 และเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก (ตารางที่ 33) แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำมาก ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้ สื่อมวลชนในที่นี่ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร/วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ และนิตยสารการ์ตูน

จากผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมีความสำคัญในการเพิ่มพูนความรู้และแพร่กระจายข่าวสารก่อให้เกิดความตระหนักรู้ (Rogers, 1973 อ้างถึงใน ดาราวรรณ ศรีสุกใส, 2542:22) นอกจากนี้ไมเคิล รัช และฟิลลิป เอทอฟ (Michael Rush and Phillip Athoff, 1971:16) ยังได้กล่าวว่า สื่อมวลชนมีบทบาทอย่างมากในการให้ความรู้ ความเข้าใจ ค่านิยม ความเชื่อ ทัศนคติ ซึ่งมีผลต่อการสังมประสพการณ์ และพัฒนาบุคลิกภาพ และมีบทบาทในกระบวนการขัดเกลาทางสังคมและการเรียนรู้แก่บุคคล อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของแอทกิน (Atkin, 1973:208) ที่กล่าวว่า บุคคลยิ่งเปิดรับข่าวสารมากยิ่งมีหูตากว้างไกล มีความรู้ ความเข้าใจในสภาพแวดล้อมและเป็นคนที่ทันสมัยทันเหตุการณ์กว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย

แต่หากพิจารณาเป็นรายสื่อแล้วจะพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากนิตยสาร/วารสาร และการเปิดรับข่าวสารจากอินเทอร์เน็ตจะมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา ในขณะที่การเปิด

รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และหนังสือการ์ตูนจะไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา จึงอาจกล่าวได้ว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาเพียงบางส่วนเท่านั้น

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบุคคลแต่ละคนมีกระบวนการเลือกสรรตามทฤษฎีกระบวนการเลือกสรร (Selectivity Process) ของแคลปเปอร์ (Klapper, 1960) ที่แตกต่างกัน เริ่มตั้งแต่การเลือกที่จะเปิดรับข่าวสารจากช่องทางการสื่อสาร (Selective Exposure) การเลือกให้ความสนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (Selective Attention) การเลือกรับรู้และตีความในเรื่องนั้นๆ (Selective Perception and Interpretation) ตลอดจนการเลือกจดจำในเรื่องที่ตรงกับความสนใจของแต่ละบุคคล (Selective Retention) นอกจากนี้ แคลปเปอร์ (Klapper อ้างถึงในปรมะ สตะเวทิน, 2539:180) ยังกล่าวว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อประชาชนนั้นไม่ใช่อิทธิพลโดยตรง แต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เพราะมีปัจจัยต่างๆ ที่กั้นอิทธิพลของสื่อมวลชน

โดยผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของชาติวุฒิมิ วังวล (2542) ที่ศึกษา "อิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีต่อความรู้และทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสหศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่" ซึ่งพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากนิตยสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย"

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดวงหทัย วงษ์ราช (2542) ที่ศึกษา "การเปิดรับข่าวสารกับการเข้าร่วมในโครงการเกษตรทฤษฎีใหม่ ตามแนวพระราชดำริของเกษตรกรในเขตอำเภอเก้าเลี้ยว จังหวัดนครสวรรค์" พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเกษตรทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเกษตรทฤษฎีใหม่ ตามแนวพระราชดำริ และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของนาตยา ศรีวรรณิมิต (2541) ที่ศึกษา "การเปิดรับสื่อ ความรู้ และทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อโครงการศูนย์วิจัยนิเวศวิทยารองครักษ์" พบว่า การเปิดรับสื่อของผู้นำชุมชนในจังหวัดนครนายกเกี่ยวกับโครงการศูนย์วิจัยนิเวศวิทยารองครักษ์มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโครงการศูนย์วิจัยนิเวศวิทยารองครักษ์ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของอุทัยวรรณ โกศลวัฒน์ (2539) ที่ศึกษา "การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาน้ำเสียในโครงการบำบัดน้ำเสียของผู้บริหารธุรกิจและเจ้าของสถานประกอบการ" โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องปัญหาน้ำเสียของผู้บริหารธุรกิจและเจ้าของสถานประกอบการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความรู้เรื่องปัญหาน้ำเสีย

4.2 การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 (ตารางที่ 34) โดยสื่อบุคคลในที่นี้ คือ พ่อแม่/ผู้ปกครอง เพื่อน ครู/อาจารย์ ญาติพี่น้อง และคนรัก

จากผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่เปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคลในระดับปานกลาง (ตารางที่ 9) โดยจะเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือครูหรืออาจารย์ (ตารางที่ 6) ทั้งนี้ เหตุที่การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลไม่สัมพันธ์กับรู้นั้นอาจเป็นไปตามแนวคิดของโรเจอร์ส และสเวนนิ่ง (Rogers and Svenning, 1978:291) ที่ว่า สื่อบุคคลนั้นมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ แต่ด้อยประสิทธิภาพในการเพิ่มพูนความรู้

แต่หากพิจารณาเป็นรายสื่อแล้ว จะพบว่า วัยรุ่นที่เปิดรับข่าวสารจากเพื่อนและคนรักจะมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำมาก ในขณะที่การเปิดรับข่าวสารจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง ครู/อาจารย์ และญาติพี่น้องไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างอยู่ในช่วงที่เป็นวัยรุ่นอันเป็นช่วงเวลาที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน (ราศี ธรรมนิยม, 2524: 194) และต้องการอิสระจากพ่อแม่ ครอบครัวและกฎระเบียบ โดยจะรับอิทธิพลจากเพื่อนอย่างมากทั้งพฤติกรรม การแต่งกาย กิริยาท่าทาง คำพูดและภาษาแปลกๆ รวมทั้งเริ่มให้ความสำคัญและสนใจกับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น (สุชา จันทน์เอม, 2539) โดยมักจะเริ่มมีคนรักตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนและคนรักยังเป็นกลุ่มที่มีความผูกพันใกล้ชิด มีประสบการณ์ ความสนใจตลอดจนคุณวุฒิและวัยวุฒิที่ใกล้เคียงกันอีกด้วย ฉะนั้น การเปิดรับข่าวสารจากเพื่อนและคนรักย่อมมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา

ส่วนสาเหตุที่การเปิดรับข่าวสารจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง ครู/อาจารย์ และญาติพี่น้องไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษานั้น อาจเป็นเพราะกรอบอ้างอิง (Frame of Reference) ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารมีอยู่น้อย โดยทั้งสองฝ่ายมีพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจและประสบการณ์แตกต่างกันและไม่พยายามแปลงเข้าหากัน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529:453) ซึ่งถือเป็นอุปสรรคที่สกัดกั้นผลของการสื่อสารต่อบุคคลได้ นอกจากนี้วัยรุ่นกับวัยผู้ใหญ่ก็มีความรู้ต่างกันโดยวัยวุฒิและคุณวุฒิ นอกเหนือจากประสบการณ์ แต่อาจจะเปิดรับข่าวสารในปริมาณมากหรือน้อยเท่าๆกัน จึงทำให้ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับความรู้ได้

สำหรับงานวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ คือ งานวิจัยของศศิวิมล ตามไท (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคข่าวกลัองของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับข่าวกลัองจากสื่อบุคคลไม่สัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับข่าวกลัอง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพรรณ ศรีมุข (2541) ที่ศึกษา “การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิต รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิธนาแสงอร่าม (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้ ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคน้ำดื่มของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้จากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับน้ำประปาดื่มได้

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของโสภิตสุตา มงคลเกษม (2539) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการคาดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขีรถยนต์ในกรุงเทพมหานคร” พบว่า พฤติกรรมกาการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเข็มขัดนิรภัยจากสื่อบุคคลไม่สัมพันธ์กับความรู้เรื่องเข็มขัดนิรภัย นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อ พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเข็มขัดนิรภัยจากสื่อบุคคลประเภทเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขีรถยนต์ในกรุงเทพมหานครด้วย

4.3 การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 และเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก (ตารางที่ 35) แต่เป็นความสัมพันธ์ในระดับที่ต่ำมาก ดังนั้นความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้ สื่อเฉพาะกิจในที่นี่ ได้แก่ แผ่นพับ/แผ่นปลิว คู่มือ/เอกสาร/จุลสารเพศศึกษา หนังสือเรียน วิดีโอ/วีซีดี ภาพโฆษณา

จากผลการวิจัยจะเห็นว่าการใช้สื่อเฉพาะกิจนั้นเป็นการให้ความรู้และข่าวสารเฉพาะอย่าง ดังนั้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจย่อมช่วยให้วัยรุ่นมีความรู้เพิ่มขึ้นด้วย แม้จะเป็นความสัมพันธ์ที่อยู่ในระดับต่ำก็ตาม แต่หากพิจารณาเป็นรายสื่อจะพบว่า มีเพียงกาการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิดีโอ/วีซีดี และภาพโฆษณาเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่า ในปัจจุบันสื่อต่างๆ มีความหลากหลาย และในการเลือกที่จะเปิดรับสื่อใดสื่อหนึ่ง หรือแหล่งใดแหล่งหนึ่งเพื่อขอ

มูลที่ต้องการ วิทยุรุ่นย่อมต้องเลือกเปิดรับในสื่อที่ตนเองสนใจ รวมทั้งเลือกรับรู้ดีความ และเลือกที่จะจดจำในเรื่องที่ตนสนใจด้วย จึงอาจสันนิษฐานได้ว่า การที่วิทยุรุ่นเลือกเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิทยุไอ/วีซีดี และภาพโฆษณาแล้วเกิดความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นเพราะวิทยุไอ/วีซีดีและภาพโฆษณานี้เป็นสื่อเฉพาะกิจที่มีรูปแบบการนำเสนอข้อมูลที่ดึงดูดใจ จึงทำให้วิทยุรุ่นสนใจเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อนี้ โดยเมื่อสนใจที่จะเปิดรับจากสื่อวิทยุไอ/วีซีดีและภาพโฆษณาย่อมนำไปสู่การเลือกจดจำด้วยเช่นกัน

ในการพิจารณาเป็นรายชื่อถึงค่าเฉลี่ยของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจ (ตารางที่ 7) พบว่า วิทยุรุ่นมีค่าเฉลี่ยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากวิทยุไอเทป/วีซีดีมากที่สุด รองลงมาคือ หนังสือเรียน และเปิดรับจากคู่มือ/เอกสาร/จุลสารเป็นอันดับที่สาม โดยที่การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากภาพโฆษณามีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับที่สี่ อาจสันนิษฐานได้ว่า แม้วิทยุรุ่นจะเปิดรับข่าวสารจากหนังสือเรียน และคู่มือ/เอกสาร/จุลสารมากก็ตาม แต่ด้วยลักษณะเฉพาะของสื่อหนังสือเรียน และคู่มือ/เอกสาร/จุลสารซึ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์จึงอาจจะไม่ดึงดูดใจวิทยุรุ่นจดจำความรู้จากสื่อเหล่านั้นได้ดีเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่าสื่อแต่ละชนิดย่อมมีลักษณะเฉพาะตัวที่ผู้รับข่าวสารแต่ละคนแสวงหาและใช้ประโยชน์แตกต่างกัน ผู้รับสารแต่ละคนจึงย่อมหันเข้าหาลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อที่จะตอบสนองความต้องการและทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ (John C. Merrill and Ralph L. Lowenstein, 1971 อ้างถึงในชวรัตน์ เชิดชัย, 2527:171)

โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเกรียงชัย เหลืองภัทรเชวง (2540) ที่ศึกษา “การเปิดรับสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมของพนักงานในโรงงานกลุ่มบริษัทมินิแบ (ประเทศไทย)” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO14000) จากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO14000) และสอดคล้องกับงานวิจัยของธนภรณ์ อุทยานิก (2543) ที่ศึกษา “ประสิทธิผลของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาในการเผยแพร่ความรู้งานคุ้มครองผู้บริโภค” โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการเผยแพร่งานคุ้มครองผู้บริโภคของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

รวมทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวิศรา รัตนสมัย (2543) ที่ศึกษาเรื่อง “การรับข่าวสารเพื่อสร้างความตระหนักสำนึกของประชาชนเกี่ยวกับการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐขององค์การ

บริหารส่วนตำบล (อบต.) จังหวัดสงขลา” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลจากสื่อเฉพาะกิจ มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบล

นอกจากจะศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษา กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่นแล้ว ยังได้มีการศึกษาถึงความต้องการที่จะเลือกใช้ช่องทางการสื่อสารในการสอนเรื่องเพศศึกษา โดยพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้สอนเรื่องเพศศึกษาโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด รองลงมาคือ โทรทัศน์ และวิดีโอ/วีซีดี/ดีวีดี ตามลำดับ และพบว่าวัยรุ่นต้องการทราบความรู้เรื่องเพศศึกษาในหัวข้อ “การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย” มากที่สุด รองลงมา คือ “โรคติดต่อทางเพศและการป้องกัน” และเรื่อง “การคุมกำเนิด”

สมมติฐานข้อที่ 5 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

ผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานเพียงบางส่วน ดังนี้

5.1 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 (ตารางที่ 36) จากผลการวิจัยดังกล่าว จึงสันนิษฐานได้ว่า อาจเป็นเพราะในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่างๆ นั้น คนเรามักจะเลือกจดจำเฉพาะข่าวสารที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการและทัศนคติของตนเอง โดยจะลืมหรือเพิกเฉยกับเรื่องที่ขัดกับความคิดเห็นของตน การเลือกจดจำข่าวสารจึงเป็นการช่วยเสริมทัศนคติหรือความเชื่อเดิมของวัยรุ่นให้มั่นคงและเปลี่ยนแปลงได้ยากขึ้น ประกอบกับการที่บุคคลจะเกิดทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น อาจไม่ได้เกิดจากการเปิดรับข่าวสารเพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องอาศัยปัจจัยอื่นๆ อีกด้วย เช่น ความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม การเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เป็นต้น

นอกจากนี้อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อประชาชนนั้นก็ไม่ใช่อิทธิพลโดยตรง หากแต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เพราะมีปัจจัยต่างๆ ที่สกัดกันอิทธิพลของสื่อมวลชน อันได้แก่ ความมีใจโน้มเอียงของผู้รับสาร การเลือกของผู้รับสาร อิทธิพลของบุคคล ดังนั้น อิทธิพลที่สื่อมวลชนพึงจะมีต่อประชาชนหรือผู้รับสารจึงเป็นเพียงแต่ผู้สนับสนุน กล่าวคือ สื่อมวลชนจะสนับสนุนทัศนคติ ทัศนคติ ความมีใจโน้มเอียง ตลอดจนแนวโน้มด้านพฤติกรรมของประชาชนให้มีความเข้มแข็งขึ้น

และพร้อมจะแสดงให้เห็นปรากฏออกมาเมื่อมีแรงจูงใจเพียงพอหรือเมื่อมีโอกาสเหมาะสม (อ้างถึง ในประมະ สตะเวทิน,2539)

เมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อก็จะพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อวิทยุมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 แต่เป็นความสัมพันธ์เชิงลบที่อยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือ หากวิทยุรับเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิทยุมาก ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น หรือในทางกลับกันหากวิทยุรับเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิทยุน้อย ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาในทางที่เหมาะสมมากขึ้น ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่เกิดขึ้น อาจเป็นเพราะบุคคลมีความโน้มเอียงที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ก่อนแล้ว เมื่อได้รับข้อมูลข่าวสารที่สอดคล้องกับความต้องการก็อาจเปลี่ยนทัศนคติได้

โดยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพิจิต แพทย์ศิลป์ (2543) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารด้านการเมือง ความรู้และทัศนคติต่อการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะโดยวิธีประชาพิจารณ์ของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านการเมืองไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะโดยวิธีประชาพิจารณ์

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชนินทร์ ต่วนชะเอม (2541) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในโครงการรักไทยให้ถูกทางของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งพบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการรักไทยให้ถูกทางไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในโครงการรักไทยให้ถูกทาง

5.2 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 (ตารางที่ 37) โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวกและเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ จากผลการวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า สื่อบุคคลเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในด้านการโน้มน้าวและชักจูงใจ ซึ่งต่างจากสื่อมวลชนซึ่งจะมีบทบาทสำคัญอยู่ที่การให้ข่าวสารหรือความรู้ (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2542:110) ทั้งนี้การสื่อสารโดยผ่านสื่อบุคคลก็คือการสื่อสารระหว่างบุคคลนั่นเอง โดยการสื่อสารระหว่างบุคคลมีบทบาทสำคัญ เพราะเป็นการสื่อสารที่มีความเป็นกันเองและเป็นส่วนตัว ก่อให้เกิดความคุ้นเคย ซึ่งช่วยให้เกิดการยอมรับความคิดเห็นได้ง่ายขึ้น การพูดคุยอย่างเห็นหน้าค่าตาในในเชิงจิตวิทยาแล้วทำให้ผู้รับสาร

มีความรู้สึกกว่าตนได้รับรางวัลทันที อย่างน้อยที่สุด ก็คือ ในด้านการแสดงความคิดเห็นของตน ต่อผู้พูด (Lazarsfeld and Menzel, 1968: 97)

นอกจากนี้รูปแบบการสื่อสารระหว่างบุคคลในลักษณะที่เห็นหน้าค่าตาหรือเผชิญหน้ายังเป็น การสื่อสารแบบสองทาง (Two-Way Communication) ที่มีบทบาทสำคัญต่อการโน้มน้าวและ ชักจูงใจ เพราะเมื่อผู้รับสารเกิดความสงสัย ไม่เข้าใจหรือไม่แน่ใจก็สามารถที่จะซักถาม หรือขอคำ ยืนยันจากแหล่งสารได้อย่างทันทีในระยะเวลาอันรวดเร็ว (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2542:110)

เมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อแล้วจะพบว่า มีเพียงการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจาก เพื่อนและครู/อาจารย์เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ของกลุ่มตัวอย่าง จึงอาจสันนิษฐานได้ว่า การที่วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อ บุคคลประเภทเพื่อนแล้วมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาเป็น เพราะเพื่อนเป็นสื่อบุคคลที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม รวมทั้งมีความคล้ายคลึงกัน โดยสื่อบุคคล หรือผู้ส่งสารที่มีความคล้ายคลึงกันกับผู้รับสารในด้านต่างๆ เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ ภาษา การ แต่งกาย สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ฯลฯ จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและ ความคิดเห็นของผู้รับสาร เพราะความคล้ายคลึงนี้เองจะทำให้เกิดความรู้สึกเข้าใจกัน เห็นอกเห็น ใจกัน ซอปปอและวางใจ (เกศินี จุฑาวิจิตร, 2542: 111) อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างยังเป็นวัยรุ่นที่มักจะ เน้นและให้ความสำคัญกับความเป็นกลุ่มเพื่อนมาก ฉะนั้น การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศ ศึกษาจากเพื่อนย่อมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาของวัย รุ่น

สำหรับวัยรุ่นที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลประเภทครู/อาจารย์แล้ว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา อาจเป็นเพราะครู/อาจารย์ เป็นสื่อบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือ ซึ่งในที่นี้หมายถึง วัยรุ่นรู้สึกวางใจว่าครู/อาจารย์เป็นผู้มีความรู้ มีประสบการณ์ ทั้งนี้ ผู้รับสารบางคนมีแนวโน้มที่จะเชื่อถือและยอมรับความคิดเห็นหรือทรรศนะ ของสื่อบุคคลที่เขารู้จักคุ้นเคย และนับถือมากกว่าที่จะเชื่อบุคคลที่เขาไม่รู้จักคุ้นเคย (เกศินี จุฑา วิจิตร, 2542: 110) ฉะนั้น การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากครู/อาจารย์ย่อมมีความ สัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

โดยผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาพร ปาละลักษณ์ (2541) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกาารเปิดรับข่าวสารกับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมกาารบริโภคสินค้าของสตรีไทยวัย

ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าไทยของสตรีวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครจากสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติที่มีต่อสินค้าไทยของสตรีวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของดาราวรรณ ศรีสุกใส (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสที่มีผลต่อความรู้ ทัศนคติ และการใช้รถไฟฟ้าบีทีเอสของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสจากสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อโครงการรถไฟฟ้าบีทีเอส

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพรพรรณ ศรีมุข (2541) ที่ศึกษา “การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับชีวิต

5.3 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 โดยเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก (ตารางที่ 38) ทั้งนี้ การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจ ซึ่งเป็นสื่อที่จัดทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์ในการให้ความรู้และข่าวสารเฉพาะอย่าง โดยในที่นี้จะเป็นสื่อเฉพาะกิจที่ให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา ฉะนั้น เมื่อวัยรุ่นมีความรู้ ก็ย่อมส่งผลให้เกิดทัศนคติตามมา เพราะความรู้เป็นแหล่งของทัศนคติอย่างหนึ่ง

เมื่อพิจารณาเป็นรายละเอียดจะพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจประเภทหนังสือเรียน วิทยุ/วีซีดี และภาพโฆษณา มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ในขณะที่การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจประเภทแผ่นพับ/แผ่นปลิว และคู่มือ/เอกสาร/จุลสารเพศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่า การที่วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากหนังสือเรียนแล้วมีสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา อาจเป็นเพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งมีหลักสูตรสอนเรื่องเพศศึกษาในส่วหนึ่งของวิชาสุขศึกษาทำให้วัยรุ่นต้องเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากการเรียนในชั้นเรียนและหนังสือเรียน และเมื่อได้รับความรู้จากการเรียนและการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากหนังสือเรียน ย่อมเกิดทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาตามมา นอกจากนี้การที่วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากวิทยุ/วีซีดี และภาพโฆษณา อาจเป็นเพราะสื่อเฉพาะกิจประเภทวิทยุ/วีซีดี และภาพโฆษณามีลักษณะ

เฉพาะและรูปแบบการนำเสนอที่ดึงดูดให้วัยรุ่นเลือกเปิดรับ จนเกิดความรู้เรื่องเพศศึกษาและทัศนคติตามมาในที่สุด สำหรับวัยรุ่นที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจประเภทแผ่นพับ/แผ่นปลิว และคู่มือ/เอกสาร/จุลสารเพศศึกษาแล้วไม่สัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา อาจเป็นเพราะวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อดังกล่าวไม่มากหรือในอีกแง่หนึ่งสื่อเฉพาะกิจเหล่านี้อาจเข้าไม่ถึงกลุ่มวัยรุ่น ประกอบกับสื่อดังกล่าวอาจมีรูปแบบการนำเสนอที่ไม่น่าสนใจและไม่ดึงดูดใจวัยรุ่นได้เท่ากับสื่อวิดีโอ/วีซีดี และภาพโฆษณา

ทั้งนี้ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพรณ ศรีमुख (2541) ที่ศึกษา “การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับชีวิต และสอดคล้องกับงานวิจัยของโสภิตสุดา มงคลเกษม (2539) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกรเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมกรคาดเข็มขัดนิรภัยของผู้ขับขี่รถยนต์ในกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเข็มขัดนิรภัยจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการคาดเข็มขัดนิรภัย

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิธนา แสงอร่าม (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้ ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมกรบริโภคน้ำดื่มของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้จากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการบริโภคน้ำประปา และสอดคล้องกับงานวิจัยของปริยานุช ปัญจวงศ์ (2540) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมของชาวบ้านในหมู่บ้านรอบศูนย์ศึกษาการพัฒนาพิภพทองอำเภอมือง จังหวัดนราธิวาส” พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมของประชาชนจากสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

5.4 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 (ตารางที่ 39) จากผลวิจัยดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า ทัศนคติมักไม่เปลี่ยนแปลง มีแนวโน้มคงเส้นคงวา คือ ทัศนคติในทุกๆ เรื่องมักจะสอดคล้องกัน เป็นไปในทางเดียวกัน จะเห็นได้จากผลการวิจัยที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนก็ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาเช่นเดียวกัน แต่ทั้งนี้ทัศนคติไม่จำเป็นต้องถาวรเสมอไปจะเปลี่ยนแปลงได้ อีกทั้งยังเป็นไปได้ว่าวัยรุ่น

มีทัศนคติดั้งเดิมเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาอยู่แล้ว จึงไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายเมื่อเปิดรับข้อมูล ข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชน อย่างไรก็ตาม อิทธิพลในด้านการเปลี่ยนแปลงประชาชน ของสื่อมวลชนนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลมีความโน้มเอียงที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ก่อนแล้ว หากสื่อมวลชนสามารถเสนอสิ่งที่สอดคล้องกับความต้องการของเขา เขาก็จะเปลี่ยนทัศนคติหรือพฤติกรรมได้ (อ้างถึงในปรมะ สตะเวทิน, 2539: 181)

เมื่อพิจารณาเป็นรายละเอียดจะพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชน ประเภทอินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ และหนังสือการ์ตูนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา แต่เป็นความสัมพันธ์เชิงลบ ซึ่งหมายความว่า หากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนประเภทอินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ และหนังสือการ์ตูนมาก ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น หรือในทางกลับกันหากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนประเภทอินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ และหนังสือการ์ตูนน้อย ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่เหมาะสมมากขึ้น ทั้งนี้จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถวิเคราะห์ได้ว่า วัยรุ่นที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่ออินเทอร์เน็ต อาจได้รับข้อมูล ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ไม่เหมาะสมและไม่ถูกต้อง ทำให้วัยรุ่นเกิดทัศนคติในทางที่ไม่เหมาะสมได้ ประกอบกับทุกวันนี้วัยรุ่นสามารถเปิดรับข่าวสารจากสื่ออินเทอร์เน็ตได้อย่างเสรีมากขึ้น มีเว็บไซต์ต่างๆ เกิดขึ้นมากมายโดยเฉพาะเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับเพศ โดยเป็นที่น่าสังเกตว่าวัยรุ่นมักจะเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากสื่ออินเทอร์เน็ตผ่านเว็บไซต์ที่ให้ความรู้เรื่องเพศอย่างไม่เหมาะสม โดยส่วนใหญ่จะเป็นเว็บไซต์ที่ประกอบด้วยภาพลามกอนาจาร (ตารางที่ 46) อีกทั้งนายแพทย์พันธุ์ศักดิ์ ศุภระฤกษ์ (อ้างถึงในพรทิพย์ พัฒนานุสรณ์, 2543: 38) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มักจะชอบรูปแบบและการนำเสนอประเด็นทางเพศผ่านอินเทอร์เน็ตแบบถามตอบ ภาพโป๊ ปฏิทินโป๊ วิธีการมีเพศสัมพันธ์ เพราะเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเขา ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าหากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่ออินเทอร์เน็ตมาก ก็อาจจะทำให้มีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้นได้

สำหรับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากภาพยนตร์ที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษานั้น อาจเป็นเพราะ เมื่อวัยรุ่นรับชมภาพยนตร์และได้รับข้อมูลในประเด็นเรื่องเพศมา วัยรุ่นอาจไม่ทราบว่าเรื่องใดเป็นเรื่องที่เหมาะสม ควรนำมาปฏิบัติหรืออาจมีวิจรรย์ญาณไม่เพียงพอที่จะตัดสินว่าสิ่งใดถูกหรือผิด นำไปสู่ทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาที่ไม่เหมาะสมได้เช่นกัน ส่วนการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือการ์ตูนที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษานั้น อาจวิเคราะห์ได้ว่า หนังสือการ์ตูนในปัจจุบันนี้มี

ด้วยกันหลายประเภท โดยหนังสือการ์ตูนที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมอ่านนั้นจะเป็นหนังสือการ์ตูนที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นที่มีหลากหลายแนว เช่น บู้ ความรัก อภินิหาร ฯลฯ ทั้งนี้ ในหนังสือการ์ตูนเหล่านี้ บางครั้งมักสอดแทรกด้วยภาพและเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น ภาพลามก อนาจาร ภาพการแสดงความรักระหว่างชายหญิงที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น จึงอาจทำให้วัยรุ่นที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือการ์ตูนเกิดความรู้ที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศอันนำไปสู่ทัศนคติเรื่องเพศศึกษาที่ไม่เหมาะสม โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของจตุมา เพชรรัตน์ (2541) ที่ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์” พบว่า การอ่านหนังสือญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น และยังพบว่า วัยรุ่นนิยมอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศมาก

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอุทัยวรรณ โกศลวัฒน์ (2539) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาหน้าเสี่ยในโครงการบำบัดน้ำเสี่ยของผู้บริหารธุรกิจและเจ้าของสถานประกอบการ” โดยพบว่า พฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนเรื่องปัญหาจากน้ำเสี่ยไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการแก้ไขปัญหาหน้าเสี่ยในโครงการบำบัดน้ำเสี่ย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเกรียงชัย เหลืองภัทรเขวง (2540) ที่ศึกษา “การเปิดรับสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในระบบกาจัดการสิ่งแวดล้อมของพนักงานในโรงงานกลุ่มบริษัทมินิแบ (ประเทศไทย)” พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องระบบกาจัดการสิ่งแวดล้อมจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องระบบกาจัดการสิ่งแวดล้อม

5.5 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 (ตารางที่ 40) ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าจะกลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคลมากหรือน้อยเพียงไรก็จะมีผลต่อทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

แม้ว่าสื่อบุคคลจะเป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อการโน้มน้าวและชักจูงใจของผู้รับสาร แต่การสื่อสารผ่านสื่อบุคคลอาจมีอุปสรรคที่สกัดกั้นผลของการสื่อสารนั้นได้ เช่น *อุปสรรคที่เกิดจากผู้ส่งสาร* โดยหากผู้ส่งสารขาดความรู้ความเข้าใจ การสื่อสารก็จะขาดประสิทธิผล ทั้งนี้ผู้สื่อสารจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อทุกองค์ประกอบในการสื่อสารด้วย *อุปสรรคที่เกิดจากตัวผู้รับสาร* โดยผู้รับสารจะมีกระบวนการเลือกสรรที่จะเลือกเปิดรับ เลือกสนใจ เลือกรับรู้ตีความและเลือกจดจำซึ่ง

ล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้รับสาร นอกจากนี้พื้นฐานความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความพร้อม ความสนใจและความรับผิดชอบ รวมทั้งอารมณ์ของผู้รับสารยังมีส่วนต่อผลการสื่อสารด้วย (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529) และอุปสรรคที่เกิดจากสารและช่องทางการสื่อสาร เป็นต้น นอกจากนี้อาจเป็นเพราะผู้ส่งสารและผู้รับสารมีกรอบแห่งการอ้างอิงที่แตกต่างกัน โดยทั้งสองฝ่ายอาจมีประสบการณ์หรือความรู้แตกต่างกัน จนทำให้ไม่สามารถสื่อสารกันได้ อย่างเข้าใจและบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

เมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อ จะพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลประเภทพ่อแม่หรือผู้ปกครองและคนรักมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา โดยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นความสัมพันธ์ในเชิงบวก ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้ว่า พ่อแม่หรือผู้ปกครองจัดเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดคุ้นเคยกับกลุ่มวัยรุ่นอีกกลุ่มหนึ่งนอกเหนือจากกลุ่มเพื่อน โดยเกดินี จุฑาวิจิตร (2542:110) กล่าวว่า ผู้รับสารบางคนมีแนวโน้มที่จะเชื่อถือและยอมรับความคิดเห็นหรือทรรศนะของสื่อบุคคลที่เขารู้จักคุ้นเคยและนับถือมากกว่าที่จะเชื่อถือบุคคลที่เขาไม่รู้จักคุ้นเคย ดังนั้น การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองย่อมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความสัมพันธ์ทางสังคมของเดอ ฟเลอว์ (De Fleur, 1970) ที่ชี้ให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร โดยพบว่า ความสัมพันธ์แบบเครือญาติมีบทบาทต่อการยอมรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ

สำหรับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากคนรักที่พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษานั้น หมายความว่า หากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากคนรักมาก ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น หรือในทางกลับกัน หากกลุ่มตัวอย่างเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากคนรักน้อย ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่เหมาะสมมากขึ้น ทั้งนี้วิเคราะห์ได้ว่า การที่วัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากคนรัก เป็นเพราะคนรักเป็นสื่อบุคคลที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม รวมทั้งมีความคล้ายคลึงกัน โดยสื่อบุคคลหรือผู้ส่งสารที่มีความคล้ายคลึงกันกับผู้รับสารในด้านต่างๆ จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความคิดเห็นของผู้รับสาร เพราะความคล้ายคลึงนี้เองจะทำให้เกิดความรู้สึกเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน ขอบพ้อและวางใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดเกี่ยวกับกลุ่มสังคมที่พบว่า ความสัมพันธ์ของบุคคลกับกลุ่มปฐมภูมิต่างๆ เช่น ครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนสนิท เป็นต้น มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมต่างๆ รวมทั้งพฤติกรรมในการสื่อสารของคนด้วย (ปรมะ สตะเวทิน, 2540: 91) นอกจากนี้ทฤษฎีกลุ่มอ้างอิง (Reference-

Group Theory) ยังได้อธิบายว่าคนจะยึดถือกลุ่มปฐมนิยามที่สำคัญทั้งที่ตนเป็นสมาชิกและที่ตนอยากจะเป็นสมาชิก เป็นหลักหรือแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนด้วย (ปรมะ สตะเวทิน, 2540:91) หากแต่โดยส่วนใหญ่แล้วคนรักของวัยรุ่นมักมีวัยวุฒิและคุณวุฒิที่ใกล้เคียงกันกับวัยรุ่น ฉะนั้น ความรู้สึกนึกคิดรวมถึงความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่นและคนรักจึงอาจใกล้เคียงกัน และอาจไม่สามารถที่ถูกผิดหรือมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องได้อย่างแท้จริง จึงเป็นไปได้ว่าการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากคนรักจะสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในเชิงลบ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของฐิธนา แสงอร่าม (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้ ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคน้ำดื่มของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับโครงการน้ำประปาดื่มได้จากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการบริโภคน้ำประปา และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี ตั้งจิตต์ศีล (2537) ที่ศึกษา “พฤติกรรมกรเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำกับความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมกรมีส่วนร่วมในการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำของประชาชนในกรุงเทพมหานคร” พบว่า พฤติกรรมกรเปิดรับสื่อเกี่ยวกับการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำจากสื่อบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการรักษาคุณภาพแหล่งน้ำ

5.6 การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 (ตารางที่ 41) ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจมากหรือน้อยก็จะมีผลต่อทัศนคติของวัยรุ่นต่อเรื่องเพศศึกษา

แม้ว่าสื่อเฉพาะกิจจะเป็นสื่อที่จัดทำขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะในการให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษาตามที่อดัมส์ (Adams, 1971 อ้างถึงในโสภิตสุตา มงคลเกษม, 2539: 201) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อเฉพาะกิจไว้ว่า สื่อเฉพาะกิจจัดว่ามีความสำคัญต่อการเผยแพร่บรรณกรรมและข่าวสารข้อมูล เพราะสื่อเฉพาะกิจเป็นสื่อที่จัดทำขึ้นเพื่อกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ โดยเมื่อคนมีความรู้แล้วจะนำไปสู่การเกิดทัศนคติตามมา โดยการที่บุคคลจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้นั้นไม่อาจเกิดขึ้นได้จากการมีความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพียงอย่างเดียว แต่ต้องอาศัยการเรียนรู้ ประสบการณ์ ความเชื่อและค่านิยมส่วนบุคคลด้วย ฉะนั้น การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจก็อาจไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่นได้ นอกจากนี้วัยรุ่นอาจไม่สนใจที่จะเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจบาง

ประเภท เพราะรูปแบบการนำเสนอข้อมูลหรือรูปแบบของสื่อเหล่านั้นอาจไม่น่าสนใจและดึงดูดใจวัยรุ่นได้ดี

เมื่อพิจารณาเป็นรายละเอียดจะพบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจประเภทหนังสือเรียนและวิดีโอ/วีซีดีมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษา โดยการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น จึงอาจวิเคราะห์ได้ว่า ข้อมูลและความรู้เรื่องเพศศึกษาจากหนังสือเรียนนั้นได้รับการกลั่นกรองเนื้อหาให้มีความถูกต้องเหมาะสมก่อนถึงจะสามารถพิมพ์เป็นหนังสือเรียนและใช้ประกอบการเรียนการสอนในห้องเรียนได้ ฉะนั้นข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือเรียนจึงเป็นข้อมูลที่ต้องการ และนำมาซึ่งความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของผู้เรียน หากวัยรุ่นเลือกเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อหนังสือเรียนมาก วัยรุ่นย่อมมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่เหมาะสมมากขึ้น

สำหรับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อวิดีโอ/วีซีดีนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ซึ่งอธิบายได้ว่า อาจเป็นเพราะวิดีโอและวีซีดีที่วัยรุ่นเปิดรับส่วนใหญ่เป็นวิดีโอ/วีซีดีเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ส่งไปในทางลามก หรือยั่วยุคมารมณ ทำให้วัยรุ่นเกิดทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาไปในทางที่ไม่เหมาะสม โดยหากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิดีโอ/วีซีดีมาก ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น หรือในทางกลับกันหากวัยรุ่นเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากวิดีโอ/วีซีดีน้อย ก็จะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาในทางที่เหมาะสมมากขึ้น

ทั้งนี้ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของदारारวรรณ ศรีสุกใส (2542) ที่ศึกษา “การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้ามหานครที่มีผลต่อความรู้ ทัศนคติและการใช้รถไฟฟ้ามหานครของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” พบว่า การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้ามหานครจากสื่อเฉพาะกิจไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อโครงการรถไฟฟ้ามหานคร

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยเรื่องการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั่วไปดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่าการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อจะพบว่า การเปิดรับข่าวสารสื่อนิตยสาร/วารสาร และอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ฉะนั้นหากต้องการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษา ก็สามารถทำได้โดยอาศัยสื่อมวลชนประเภทนิตยสาร/วารสาร และอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการสื่อสารที่จะเข้าถึงกลุ่มวัยรุ่นได้ หรืออาจใช้สื่อมวลชนเหล่านี้เป็นสื่อประกอบการสอนเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น เพราะพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ต้องการให้มีการสอนเรื่องเพศศึกษาโดยใช้สื่อประกอบการสอน ทั้งนี้ วัยรุ่นต้องการให้ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการสอนเรื่องเพศศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ สื่อโทรทัศน์และวิดีโอ/วีซีดี/ดีวีดี

สำหรับสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น จากการวิจัย พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มักเปิดรับจากเว็บไซต์ลามกที่เผยแพร่ภาพลามกอนาจาร โดยที่ไม่สามารถควบคุมการเลือกเปิดรับของวัยรุ่นได้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิดควรยอมรับและเข้าใจวัยรุ่นให้มากขึ้น และพยายามให้คำแนะนำที่เหมาะสมกับวัยรุ่น อย่างน้อยก็เพื่อให้อยู่ในสายตาและวัยรุ่นไม่แอบลักลอบศึกษาเองอย่างผิดๆ นอกจากนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่นกระทรวงศึกษาธิการหรือกระทรวงสาธารณสุขอาจจัดโครงการรณรงค์เพื่อให้เกิดการตื่นตัวในการสอนหรือให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างถูกต้อง และกระจายออกไปในวงกว้างได้มากขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่าการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา ฉะนั้นจึงควรมุ่งเน้นที่จะให้ความรู้เรื่องเพศศึกษากับวัยรุ่นให้มากขึ้นเพื่อให้กลุ่มวัยรุ่นมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้พ่อแม่และครูก็ควรให้คำแนะนำที่ถูกต้องแก่วัยรุ่นด้วย โดยจากการวิจัยจะพบว่า วัยรุ่นจะต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องเพศศึกษาเป็นผู้สอนและให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา นอกจากนี้ วัยรุ่นก็ต้องการให้พ่อแม่และครูอาจารย์เป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ พ่อแม่ ครูอาจารย์หรือผู้สอนเพศศึกษาควรเปิดใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นและพยายามเข้าใจจิตใจของวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นรู้สึกวางใจและกล้าเปิดใจพูดหรือถามสิ่งที่ตนสงสัย

3. จากผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจประเภทวิดีโอ/วีซีดี และภาพโฆษณา มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษา ฉะนั้น ในการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาผ่านสื่อเฉพาะกิจนั้น จึงควรจัดทำในรูปแบบของวิดีโอ หรือทำเป็นซีดีรอมเพื่อประกอบการสอน ทั้งนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรผลิตโดยกลั่นกรองเนื้อหาสาระที่จะนำเสนอให้เหมาะสม และเป็นเรื่องที่วัยรุ่นสนใจด้วย

4. จากผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อวิทยุมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา แต่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงลบ ฉะนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาทางสื่อวิทยุด้วย ทั้งนี้เพื่อให้วัยรุ่นเกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาอันจะนำไปสู่การมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมมากขึ้น

สำหรับการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อบุคคลพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากครูและเพื่อนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษากับการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ทั้งนี้พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาที่เหมาะสมปานกลางและเหมาะสมเชิงบวก โดยไม่พบว่าวัยรุ่นมีทัศนคติเชิงลบ ดังนั้น เพื่อให้วัยรุ่นมีทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาในระดับที่เหมาะสมมากขึ้น พ่อแม่และผู้ปกครองจึงควรประสานความร่วมมือกับทางโรงเรียนหรือสถานศึกษาในการสร้างความเข้าใจและทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษาให้มากขึ้น เพราะพ่อแม่ผู้ปกครองถือเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับวัยรุ่นมากที่สุดกลุ่มหนึ่ง

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อเฉพาะกิจก็มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา และเมื่อพิจารณาเป็นรายสื่อ จะพบว่าการเปิดรับข่าวสารจากสื่อหนังสือเรียน วิดีโอ/วีซีดี และภาพโฆษณามีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ฉะนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญกับสื่อดังกล่าวในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาโดยมุ่งเน้นประเด็นที่วัยรุ่นต้องการรู้หรือแสวงหาข่าวสาร นอกจากนี้ควรมีการทำการวิจัย ค้นคว้าและปรับปรุงเนื้อหาที่เสนอผ่านสื่อดังกล่าว เพื่อให้มีความเหมาะสมกับรสนิยมและความสนใจของผู้รับสารที่เป็นวัยรุ่นมากที่สุด

5. จากผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อมวลชนประเภทอินเทอร์เน็ท ภาพยนตร์ และหนังสือการ์ตูนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สถาบันการศึกษา พ่อแม่ ผู้ปกครอง รวมถึงบุคคลใกล้ชิดกับวัยรุ่น ควรประสานความร่วมมือในการควบคุมการเผยแพร่และใช้สื่อเหล่านั้นรวมถึงการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับวัยรุ่นให้มากขึ้น โดยภาครัฐนั้นควรเข้มงวดให้มากขึ้นในการควบคุมการเผยแพร่สื่อหนังสือการ์ตูนที่ส่งไปในทางลามก ซึ่งอาจก่อให้เกิดทัศนคติเรื่องเพศศึกษาที่ไม่เหมาะสมได้ ในด้านของสื่อภาพยนตร์ภาครัฐควรเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบและตัดภาพที่ไม่เหมาะสมออก สำหรับสื่ออินเทอร์เน็ตนั้นอาจควบคุมการเผยแพร่ได้ยาก ฉะนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง และครูอาจารย์ควรให้คำแนะนำวัยรุ่นในการเลือกรับสื่ออินเทอร์เน็ต ทั้งนี้พบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากพ่อแม่ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองจึงไม่ควรละเลยหรือเพิกเฉยกับการอบรมสั่งสอนและชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับเพศศึกษาแก่บุตร

6. จากผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากคนรักมีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ซึ่งในจุดนี้พ่อแม่ผู้ปกครองหรือบุคคลใกล้ชิดควรเพิ่มความเอาใจใส่และพยายามชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเกี่ยวกับการวางตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในการคบเพื่อนต่างเพศแก่วัยรุ่นให้มากขึ้น เพื่อป้องกันหรือลดเกิดปัญหาและความเข้าใจผิดเรื่องเพศศึกษาที่จะตามมา เนื่องจากคนรักอาจมีทัศนคติที่ผิดๆ เกี่ยวกับการครองรักและอาจคิดว่าการแสดงความรักความผูกพันโดยการมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ดี และ การเป็นคนรักกันจะต้องเป็นเจ้าของและผูกมัดกัน

7. ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อวิดีโอ/วีซีดีมีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ซึ่งในปัจจุบันนี้จะพบว่า การเผยแพร่สื่อวิดีโอหรือวีซีดีเกี่ยวกับเพศศึกษามักจะไม่ใช้สื่อที่ทางภาครัฐเผยแพร่ แต่จะเป็นสื่อลามกที่วางขายกันอย่างโจ่งแจ้ง ดังนั้น ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญในการควบคุมสื่อเหล่านี้และกวาดล้างการเผยแพร่สื่อลามกให้มากขึ้น นอกจากนี้ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรผลิตสื่อวิดีโอ/วีซีดีเรื่องเพศศึกษาที่มีความถูกต้องเหมาะสม เพื่อเผยแพร่ให้ความรู้กับวัยรุ่น เพราะพบว่าวัยรุ่นมักนิยมเปิดรับสื่อเหล่านี้มาก

8. ควรเริ่มมีการสอนเรื่องเพศศึกษาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นโดยวัยรุ่นได้เสนอว่าอายุที่เหมาะสมที่จะเริ่มสอนเพศศึกษาก็คือ อายุ 12 ปี นอกจากการสอนและให้ข้อมูลความรู้เรื่องเพศศึกษาที่

ถูกต้องแล้ว ควรมีการปลูกฝังให้เกิดทัศนคติที่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา รวมถึงทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาด้วย เพื่อให้วัยรุ่นมีทัศนคติที่เหมาะสมเกี่ยวกับเพศศึกษาอันจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้องสมวัย

9. ในการเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น ควรเผยแพร่หรือให้ความรู้ในประเด็นที่วัยรุ่นต้องการทราบอย่างแท้จริง เพื่อไม่ให้เกิดการลองผิดลองถูกและหาข้อสรุปที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมเอง และจากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าประเด็นเกี่ยวกับเพศศึกษาที่วัยรุ่นให้ความสนใจและต้องการรู้มากที่สุดก็คือ การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย รองลงมา คือ โรคติดต่อทางเพศและการป้องกัน และการคุมกำเนิด ทั้งนี้ จะต้องคำนึงถึงช่องทางการสื่อสารและสื่อที่ใช้ให้เหมาะสม และสามารถเข้าถึงวัยรุ่นด้วย

10. ควรกำหนดลักษณะของบุคคลที่เหมาะสมที่จะเป็นผู้สอนเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น คือ เป็นคนที่สุภาพ น่าเคารพเชื่อถือ และมีจรรยาบรรณความเป็นครูสูง เข้าใจจิตใจและความต้องการความรู้สึของผู้เรียน อีกทั้งควรเป็นบุคคลที่มีความร่าเริง มีอารมณ์ขันและเป็นกันเองกับผู้เรียนด้วย นอกจากนี้ในการสอนหรือให้ความรู้เรื่องเพศศึกษานี้ อาจเป็นการสอนแบบ Edutainment และสอนจากการยกเหตุการณ์หรือกรณีศึกษาที่น่าสนใจก็ได้ เพื่อให้วัยรุ่นไม่เกิดความเบื่อหน่ายหรือรู้สึกว่าเป็นวิชาการล้นๆ หรือเนื้อหาแห้งจนเกินไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงเนื้อหาข้อมูลความรู้เรื่องเพศศึกษาจากสื่อแต่ละประเภทอย่างละเอียด เพื่อศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของเนื้อหาในเชิงลึก รวมทั้งศึกษาว่าเนื้อหาต่างๆ ที่ผ่านสื่อแต่ละประเภทไปสู่ผู้รับสาร สามารถถ่ายทอดข่าวสารได้ตรงตามความต้องการของผู้รับสารหรือไม่ นอกจากนี้จากผลการวิจัยที่วัยรุ่นระบุว่าสื่อสิ่งพิมพ์ที่เปิดรับมากมีหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ไทยรัฐและนิตยสารแปลจากภาษาต่างประเทศ เช่น คอสโมโพลิแทน คลีโอ และแอล ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการวิเคราะห์เนื้อหาสารในสื่อดังกล่าวด้วยว่า ได้เสนอความรู้ในประเด็นใดบ้าง มีความลึกซึ้งในเนื้อหาวิชาการเพียงใด มีความกลมกลืนหรือขัดแย้งกับวัฒนธรรมไทยหรือไม่ เพื่อจะได้เป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะปรับปรุงเนื้อหาให้ตรงตามความต้องการของวัยรุ่นและจะได้ไม่นำเสนอในสิ่งที่วัยรุ่นรู้ที่อยู่แล้วหรือเสนอในสิ่งที่ไม่ได้ทำให้เกิดการพัฒนาทางความรู้และทัศนคติที่ถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้ควรศึกษาถึงเนื้อหาของสื่อเฉพาะกิจประเภทหนังสือเรียนด้วย เพราะพบว่าการเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากหนังสือเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติต่อการพูด

คุยและการสอนเรื่องเพศศึกษาและทัศนคติต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น ทั้งนี้เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการสร้างทัศนคติที่เหมาะสมต่อเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น และเพื่อนำข้อบกพร่องที่พบมาปรับปรุงเนื้อหาหนังสือหนังสือเรียนให้สามารถเพิ่มพูนความรู้เรื่องเพศศึกษาที่วัยรุ่นสนใจได้ด้วย

2. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งอาจไม่ได้ข้อมูลเชิงลึกมากนัก ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรจะเก็บข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก หรือเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้น โดยอาจทำ Focus Group Discussion เพื่อให้วัยรุ่นได้มีส่วนร่วมในออกแบบสื่อ และเสนอประเด็นและสาระเกี่ยวกับเพศศึกษาให้สอดคล้องกับรสนิยม และความต้องการของวัยรุ่น ตลอดจนเรียนรู้สำนวนและภาษาที่วัยรุ่นใช้เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน

3. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมประชากรวัยรุ่นทั้งหมด ฉะนั้น ควรจะทำการศึกษาในพื้นที่อื่นหรือจังหวัดอื่นๆ เพิ่มเติมเพื่อสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการวิจัยได้ เพราะวัยรุ่นในต่างจังหวัดอาจแตกต่างกับวัยรุ่นในกรุงเทพทั้งในด้านลักษณะทางประชากรศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม ความเชื่อ วิธีการดำเนินชีวิต รสนิยมในการเปิดรับสื่อ ทั้งนี้เพื่อให้การวางแผนผลิตสื่อสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด นอกเหนือจากนี้อาจทำการศึกษาประชากรกลุ่มอื่น เช่น พ่อแม่ ครูอาจารย์ หรือผู้ส่งสารที่เป็นผู้ให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่นได้ เพื่อหาแนวทางหรือวิธีการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของวัยรุ่นและพ่อแม่ได้

4. ควรมีการศึกษาประสิทธิผลในการเสริมสร้างความรู้และทัศนคติที่เหมาะสมต่อเรื่องเพศศึกษาของสื่อแต่ละชนิดที่วัยรุ่นเปิดรับ เช่น สื่ออินเทอร์เน็ตมีผลในการเสริมสร้างความรู้แตกต่างจากสื่อนิตยสารมากน้อยเพียงใด

5. ควรทำการศึกษาสื่อลามก เช่น วิดีโอ วีซีดี นิตยสาร ว่าสื่อเหล่านี้ก่อให้เกิดทัศนคติในทางที่ไม่ถูกต้องมากน้อยเพียงใด และมีอิทธิพลต่อการลอกเลียนจริงหรือไม่

6. ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะตัวแปรด้านความรู้ และทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับเพศศึกษาแต่ไม่ได้ทำการศึกษาด้านพฤติกรรม ฉะนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรทำการศึกษาตัวแปร

ด้านพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าความรู้ ทักษะคติเกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นนั้นมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหรือไม่

7. จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเพศศึกษาจากสื่อวิทยุมีความสัมพันธ์เชิงลบกับทัศนคติต่อการพูดคุยและการสอนเรื่องเพศศึกษา ฉะนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาว่าสื่อวิทยุมีการเผยแพร่เนื้อหาเรื่องเพศอย่างไร มีประเด็นเนื้อหาสาระเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังมากน้อยเพียงใด และเหตุใดจึงก่อให้เกิดความสัมพันธ์เชิงลบกับการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศผ่านสื่อวิทยุนี้